

Izhaja
enkrat
na mesec
in sicer
početkom
meseca.

ŽENSKI LIST

GLASILO ZVEZE DELAVSKIH ŽEN IN DEKLET.

Naroča se
pri upravi
v Ljubljani,
Vošnjakova
ulica št. 20.

Naročnina za celo leto 12 Din.

V Ljubljani, 1. aprila 1929.

Posamezna številka 1.50 Din.
Za inozemstvo 2 Din.

Po kongresu Konsumnega društva za Slovenijo.

Nedeljski kongres Konsumnega društva za Slovenijo, ki se je vršil v dvorani palače ljubljanske Delavske zbornice, je tako glede organizacije kongresa, kakor njegove stvarnosti prekosil vsa pričakovanja. Na kongresu je bilo zastopanih 36 krajevnih odborov po 40 delegatih. Dalje je prisostvovalo kongresu 8 članov načelstva in 14 članov nadzorstva, kar smo ugotovili po zapisniku verifikacijskega odbora, kateremu je predsedoval zadr. Josip Petejan. Kongresu je predsedoval in ga zelo spretno vodil predsednik nadzorstva zadr. Anton Kristan. Zapisnik zadnjega običnega zbora, poročilo načelstva, poročilo o računskem zaključku za leto 1927-28 je vzel kongres soglasno na znanje, istotako je bil podan načelstvu absolutorij s posebnim priznanjem za izvršeno delo.

Daljša in zelo zanimiva debata, ki je pa ves čas potekala v zelo dostojanstvenem tonu, se je vnela ob vprašanju uvedbe Posmrtninskega in starostno-odpravninskega sklada. Poročilo k temu referatu je podal zadr. ravnatelj France Kobler. Delegati podružnic so se k tej točki oglasili po večini vsi k besedi in navajali, da pomeni uvedba tega sklada veliko dobroto tako za člane zadrug, kakor za zadrugo samo. Navajali so pa, da se članstvo v ta sklad še ni zadostno uživalo in da bo treba še temeljite razjasnitve, predno ga bodo vsi pravilno ocenili. Pri tej priliki smo slišali lepe govore zz.: Močnika, Petejana, Uratnika, Grčarja in drugih, ki so prikazali prednosti tega sklada. H koncu debate je bil sprejet predlog predsednika Antona Kristana, da se sklad upelje za vse one, ki se ne bodo do 1. julija t. l. javili za izplačilo povračil po starem načinu.

Najsibo stvar še tako dobra, je vendarle res, da je potrebno nekaj

časa, da jo vse članstvo pravilno razume. Zato je sklep, da se počaka do 1. julija, popolnoma pravilen, ker bodo imeli do tedaj tako centrala kakor okrožni in krajevni odbori priložnost vrlin tega sklada podrobno pojasniti. Kot prijatelji zadrugne ideje jim tudi toplo priporočamo in to zlasti vsem lokalnim funkcionarjem, naj to svojo nalogo vestno izvrše, ker je prav zgodovinske važnosti za vse naše gibanje, da se napravi tako mogočni korak k zavarovanju delavskih množic za starost in smrt. Naj se nihče ne ustraši naporov in eventuelnega odpora tu ali tam. Pri izvrševanju tako važnih in velikopoteznih nalog, kakor je ta, je treba vedeti, da se še nobena velika stvar na svetu ni uveljavila brez muke in težav. Sicer bomo pa o tej stvari še večkrat izpregovorili.

Pri volitvi načelstva so bili ponovno izvoljeni vsi stari funkcionarji. Namesto umrlega zadr. Valentina Komavlija, katerega se je predsednik pri otvoritvi kongresa spomnil s hvaležno zahvalo, je bil izvoljen Jakob Vodopivec iz Celja. Iz nadzorstva so bili izžrebani zz. Jakopič, Štraus, Gabrijel in Uratnik, ki so bili istotako ponovno izvoljeni. Namesto zz. Obračuniča in Pastoreka, ki sta odpotovala izven Slovenije, sta bila izvoljena zz. Podlpinik iz Litije in Čebular iz Šiške.

Kot novi korak k decentralizaciji uprave je sprejel kongres predlog ljubljanskega okrožja, da se izvolijo na sedežih okrožij iz sredine v poštev prihajajočih krajevnih odborov okrožni odbori, v katerih plenumu sodelujejo vsi krajevni odbori dotičnega okrožja s člani načelstva in nadzorstva stanujočih v dotičnem okrožju ter okrožnimi nadzorniki dotičnega okrožja. Iz tega plenuma se izvoli ožji okrožni odbor, ki ima po nalogu in direktivah centrale voditi nadzorstvo nad delovanjem krajevnih odborov svojega okrožja. Tudi ta institucija bo prav gotovo spopolnila in dopolnila vez med vodstvom zadrug

in zadrugnim članstvom. Tudi o tej instituciji bomo še obširneje spregovorili.

Utis, ki smo ga dobili od tega kongresa, lahko rečemo, da je svetlo znamenje v teh sicer žalostnih časih. Prepričani smo, da bo prinesel ta kongres zadrugi zopet novega napredka. Zlasti sklep o upostavitvi sklada za starost in smrt bo zainteresiral čimdalje večje množice proletarijata. Obrov.

Kako se vodi narodno gospodarstvo.

Če hočemo spoznati vpliv naše neenake razdelitve donosa dohodkov na naše nacionalne pridobitve kakor tudi na bitje in uspevanje celega naroda, si moramo ogledati našo industrijo in premoženje, kako vpliva nanjo neenakost dohodkov. Opazovati in pretehtati moramo vse po vrsti. Ustroj zakona, delovanje sodišč, poštenost naših parlamentov, duhovno neodvisnost cerkve, korist naših šol in dobroto naših časopisov, kako je vse odvisno od načina razdelitve denarja.

Ako pričnemo z industrijo, smo postavljeni takoj v središče narodnega gospodarstva, katero zato tako imenujemo, da se loči od našega ljubelega domačega gospodarstva. Možem se dozdeva narodno gospodarstvo suhoparno, težko opravilo. Oni se ga izogibljejo kot domačega gospodarstva. In vendar ni nič težje razumljivega kot umetnost, deželo tako upravljati kot upravlja gospodinja svoj dom. Če se možje temu izogibljejo, morajo poprijeti žene. Narod mora izhajati z določenimi dohodki tako kot gospodinja. Nastane vprašanje, kako vporabiti te dohodke, da bi bilo splošnosti kar najbolj v prid.

Sedaj mora gospodinja predvsem odločiti, katere reči se bo najnujneje rabilo in katere bi se v najslabšem slučaju lahko pogrešalo. To se pra-

**Vsaka delavska družina
mora biti včlanjena v
„CANKARJEVI družbi“!**

vi: gospodinja mora določiti mero, v teri so reči želje vredne. Če bi šla n. pr. ven, medtem ko doma ni dovolj jesti in bi izdala ves svoj denar za steklenico parfuma ali za ponarejeno ogrlico, bi se jo imelo za nečimerno, neumno žensko in slabo mater. Politikarica pa bi jo enostavno smatrala za slabo gospodinjico, ki ne ve, kaj pride najprej na vrsto pri izdajanju denarja. Nobena ženska ni sposobna za vodstvo gospodinjstva, če nima dovolj razuma in samoobvlade, da bi uvidela, da pride na vrsto najprej hrana, stanovanje, obleka in kurjava, parfumi in bisernice, ponarejene ali prave, pa šele dolgo za tem. Celó pri draguljarju ima urazapestnica prednost pred ogrlico, ker je koristnejša. Ne rečem, da lepe reči niso koristne. So zelo koristne in hvalevredne, če so na pravem mestu. Ali predpostavljati jih ne smemo. Zgodbe so jako primerno darilo za otroka, ampak dati lačnemu otroku zgodbe mesto kruha in mleka, bi bila blaznost. Duša žene je lepša kot njeno telo. Če pa ne hrani telesa, bo tudi duša uničena; če pa nasprotno hrani telo, bo ono že samo na sebi skrbelo za dušo. Jed je prva.

Predstavite si vso deželo kot veliko gospodarstvo in cel narod kot veliko družino, kar pravzaprav je. Kaj vidimo? Slabo hranjene, slabo oblečene, obupno preskrbljene otroke povsod, in denar, ki bi moral služiti za to, da bi jih zadostno prehranjeval, oblačil in preskrbel, se izdaja v milijonih za parfumi, za bisernice, za kučke, dirkalne vozove, rdeče jagode v januarju, ki imajo okus kot plutovina in še vse druge mogoče prenapetosti. Sestra izmed te narodove družine ima en sam par strganih čevljev, vsled tega vso zimo nahod in nobenega robca, da bi si obrisala nos. Druga pa ima štirideset parov visokih čevljev in na ducate robcev. Majhen bratec skuša, da bi se preživel in zrastle z 1 penijem na dan in trga materi srce in žene njeno potrpežljivost do skrajnosti, ker zahteva vedno več, medtem ko izda starejši brat pet do šest funtov za kosilo v boljšem hotelu, nato še večerja v kakšnem nočnem lokalu in je v zdravniški oskrbi, ker preveč je in pije.

To je torej slabo narodno gospodarstvo. Če se brezmiselne ljudi po-

zove, pa se jim pojasni, pravijo: »Ja, žena s štiridesetimi pari čevljev in mož, ki je v nočnem lokalu, imajo denar od svojega očeta, ki si je pridobil premoženje s špekulacijami gumija, in deklica s strganimi čevlji, kakor tudi nadležni deček, čigar mati mu je dala ravnokar zaušnico, so samo drhal iz beznic.« To je res, ampak ne spremeni dejstva, da izdaja ljudstvo denar za šampanjec, preden je preskrbelo dovolj mleka za svoje otroke in si privoščijo marsikatero delikatno pojedino, medtem ko dokazuje velika umrljivost otrok, da tisoče otrok umira vsled nezadostne prehrane. Ta narod je slabo voden, bedasto, nečimerno, neumno, nevedno in bo sčasoma slabo končal, kakor zelo skuša prikriti pred seboj svoj pravi položaj s tem, da ceni bisernice za bogastvo in se imajo za trikrat tako bogate kot preje, če vržejo kučki po šest mladičev. Edina pot naroda k blagostanju in uspevanju je: dobro gospodariti, to se pravi, preskrbeti svoje potrebščine po vrsti njih važnosti in ne zapravljati denarja za luksuz in kaprice, preden niso temeljito krite vse nujne potrebščine.

Vendar je brez pomena karati posestnike psov. Vse te neozdravljive norčavosti niso zato, ker je kdo želel njih eksistenco, ampak vsled tega, ker morajo biti, kakor hitro so nekatere družine bogatejše kot druge. Bogati mož, ki kot soprog in oče vleče ženo s seboj, prične kot vsak mož s tem, da preskrbi jesti, oblačila in streho. Revni dela ravno tako. Če pa je revni mož izdal vse za te potrebščine, kar je mogel nuditi, jih vendar še ni kril: njegova hrana je nezadostna, obleka je stara in umazana, njegovo stanovanje obsega en sam prostor ali pa del tega in je poleg tega še nezdravo. Če pa se je bogati nasitil, oblekel in si uredil svoje stanovanje, bleščéče kot le mogoče, mu ostane še vedno denarja v obilici, da zadovolji svoja nagnenja in pusti svoje muhaste želje blesteti v svetu. Ko pravi revni: »Jaz rabin več kruha, več obleke in boljše stanovanje za mojo družino, pa ne morem plačati«, pravi bogati: »Jaz rabin avtomobile, jahto, diamante in bisere za mojo ženo in hčerke, in lovski gradiček na Škotskem. Denar ne igra nobene vloge, jaz lahko plačam in desetkrat preplačam.« Seveda grede obrtniki takoj na delo, da napravijo vozove in jahto, izkopljejo diamante v Afriki, lovijo bisere in pričnejo graditi lovski gradič, brez najmanjšega obzira do ubogega moža s kričečo bedo in praznimi žepi.

Z drugimi besedami: za uboge je potrebno, da je delo usmerjeno na reči, katere on rabi, namreč na peko, tkanje, krojenje in zidavo enostavnih hiš. Toda on pekov in tkalcev ne more tako plačati, da bi jim bilo z njihove strani mogoče plačati mezde za to delo. Bogati pa nudi dovolj denarja, da omogoči dobro plačilo za vsa dela, katera si jih on požel. Mogoče vsi trdo delajo za denar, ki ga dobijo od njega. Toda njih delo masti ljudi, ki imajo preveč, mesto da bi hranilo one, ki imajo premalo. Zato je slabo obrnjeno in zapravljeno, da se pusti deželo revno in jo tembolj obuboža zato, da se nekatere ohrani v bogastvu.

Ni nobeno opravičilo, da dajejo bogati možnosti dela; v tem ni nobene zasluge: morilec daje delo krvniku, avtomobilist, ki povozi otroka, da delo bolničarju, zdravniku, pogrebcu, grobarju — skratka, tako mnogim častitljivim ljudem, da izgleda, če se končno ubije kot nehvaležno, če mu kot javnemu dobrotniku ne postavimo spomenika. Denar, s katerim bogati preskrbujejo napačne možnosti dela, bi lahko preskrbel pravo, če bi bilo razdeljeno sorazmerno. Potem se ne bi ponujal denar za avtomobile in diamante, preden ne bi bil vsakdo nasičen, oblečen in preskrbljen, niti ne bi ponujalo denarja možem in ženam, da zapustijo svoja koristna mesta, da postanejo posli postopačev. Bilo bi manj razgledovanja, manj postopanja, manj zapravljanja, manj brezsmotrenosti, ampak več hrane in obleke, boljše hiše, več varnosti, zdravja, čednosti, skratka: več resničnega blagostanja.

(Iz knjige B. Shawa »Wegweiser für die intelligente Frau zum Sozialismus und Kapitalismus.«)

Kaj čaka hišne najemnike 1. maja?

Hišni posestniki v Ljubljani mnogokrat povdarjajo, da je v Ljubljani nepotrebna stanovanjska zaščita, ker ni več pomanjkanja stanovanj.

Statistika stanovanjskega urada mestnega magistrata pa nasprotno temu dokazuje, da bo dne 1. maja v Ljubljani na cesti 2442 stanovalcev brez strehe.

V ljubljanskem občinskem svetu se je razpravljalo, kako omiliti stanovanjsko bedo. Nekateri so mnenja, da občina ne more več zidati, ker zidanje preveč obremenjuje občinski proračun. Ker bo pa občina prisiljena skrbeti za svoje občane, bo morala

še za naprej misliti na zidanje novih hiš. Vprašanje nastane le, kako dobiti denar, kredit po nizki obrestni meri.

Zanimiv predlog je podal k temu vprašanju s. Filip Uratnik, tajnik Delavske zbornice v 66. številki »Slov. Naroda«. Ker je članek za naš list preobširen, smo posnele iz njega najbolj važne točke. Člankar pravi med drugim: ne bomo se mnogo motili, ako trdimo, da so pridobili po vojni sedanji lastniki ljubljanskih nepremičnin radi devalvacije hipotek brez vsakega truda gotovo 200 milijonov dinarjev. Ta nova, z enostavnim valovanjem denarnega kurza pridobljena lastnina gotovo po par letih še ni postala nedotakljiva, da ne bi smeli opravičeno zahtevati, da se postavi vsaj en del, recimo, eno desetino na razpolago splošnosti po nizki obrestni meri. Da je ta njegova trditev resnična, je dokazal s številkami iz hipotek mestnih objektov in zemljiške knjige iz leta 1914., ki so vknjižene na 33 hišah.

Predlog s. Uratnika je župan na seji, ki se je vršila 22. febr., odkazal finančnemu odseku. Župan je na očitno važnost predloga odredil, naj predlagatelj utemeljuje hkrati nujnost in meritornost svojega predloga.

Na isti seji je vložil s. Likar nujni predlog, naj pošlje mestni občinski svet vladi v Beograd utemeljeno spomenico, s katero naj zahteva podaljšanje stanovanjske zaščite še po 1. maju tega leta. Stanovanjska beda je namreč še vedno tako velika, po 1. maju pa obeta biti ukinitve stanovanjske zaščite naravnost katastrofalna. Za predlog s. Likarja je glasovalo 31 občinskih svetnikov, proti pa 15.

Zanimiva je bila tudi debata, ki jo je načel s. Likar s tem, da je dokazal, da so nekateri hišni posestniki pri povišanju najemnin prekoračili trikrat ali še celo večkrat zlato pariteto s predvojnimi najemninami. Za predlog o maksimiranju cen in omejitvi oderuštva stanovanj je glasovalo 42, proti pa le 4 občinski svetniki.

Tako počasi proletarec spoznava, komu je koristila vojna in zakaj se dobe na svetu še oni, ki si vojne še vedno tako žele.

Gospodarski krogi in osemurni delavnik.

Kakor znano, se je proletarijat celega kulturnega sveta mnoga desetletja boril za osemurni delavnik in si ga končno v resnici tudi priboril.

To pa gospodarskim krogom kapitalizma ni po volji. Kakor pri nas, tako gre kapital tudi drugih držav roko v roki ter skuša odvzeti proletarijatu to težko pridobljeno pravico. Kapitalistični svet si želi vrnitev onih časov, ko je delavstvo garalo 14 ali 16 ur dnevno. Pri tem pa pozablja, da napravi delavec dandanes s strojem v eni uri več nego nekdanj z roko v 24 urah.

Kapitalistični krogi se ne morejo nikakor zamisliti v to, da sme biti vsa tehnika, ves napredek, ki si ga je pridobilo človeštvo zadnje stoletje, v korist celemu človeštvu. Po njihovem naziranju bi moral te dobrote uživati le mali odstotek človeštva ter se brez dela valjati v zlatu, ostala ogromna večina prebivalstva pa bi morala vsled pridobljenih dobrin umirati od glada, brez dela na cesti. Vsled hitrega napredovanja tehnike je po vseh državah vedno večja armada brezposelnih. Mesto, da bi se delali na to, da bi se delovni čas še skrajšal, nakar bi se lahko vse brezposelne zaposlilo, da ne bi postali roparji, tatovi in lenuhi, se pa bore za daljši delovni čas, ki naj to brezposelno armado še poveča.

Hud bo še boj med kapitalom in delom. A prepričane smo, da čaka zmaga onega, ki dela in ne onega, ki izkorišča svet s svojo brezdelnostjo.

Zopet žalostna slika rodbinskega življenja

Pretečeni mesec je stala pred ljubljansko poroto bajtarica Žagar Ivana iz Iške vasi, obdolžena, da je umorila s koso svojega moža. Ker pa porotniki niso imeli zadostnih dokazov njene krivde, je bila oproščena.

Le malo dram, ki se doživljajo v rodbinskem življenju, pride v javnost. Odkrije jih le tu in tam kak večji zločin.

Pri tej obravnavi smo imele zopet priložnost slišati, kak pekel vlada v nesrečnem zakonu in zopet en dokaz več, kako nesmiselno je, ljudi dosmrtno prikleniti drug na drugega. Žagarjeva je imela 10 otrok, od katerih je živih 6. Kakor je pokazala obravnava, je mož skrbel le za to, da je pripravil otroke na svet, vso ostalo skrb pa prepustil ženi. Otroke je že v nežni mladosti spodil služiti. Sam je obdržal ves zasluženi denar in ga ni vporabil v korist cele družine. Ženi je pustil le delo in skrb za družino, katero je preživljala z največjim trudom in skrbjo.

Če hočeš dobiti lepe knjige in poceni, postani član „CANKARJEVE družbe“!

Navedena obravnava je zopet dokaz, kako potrebni bi bili novi zakoni, ki bi ščitili ženo-mater. Nezakonske matere imajo vsaj nekaj pravic. Prisilijo lahko zapeljivca potom sodišča, da jim plačuje alimentacijo, jih nima pravico pretepati in ni jim treba biti na razpolago še v bodoče. Kaj pa ima zakonska žena? Kje je kaznen za moža, kateri ves zaslužek porabi zase, družina pa strada kakor v tem slučaju. Kam naj se zakonska žena pritoži, ako jo mož v pijanosti pretepa? Vse na svetu se obravnava. Snujejo se razni zakoni. Vse premalo ali pa nič se pa ne misli, kako žalostno življenje vlada v premnogih družinah. Največja skrb bi morala biti posvečena s strani vlad ravno družinskemu življenju, na žalost pa je za ljudi preskrbljena le zakonska veriga, za nadaljnje zakonsko življenje se ne zmeni nikdo drugače, kakor edinole v slučaju, ko pride ta ali oni na zatožno klop. Ljudje, kateri se ljubijo in ki resnično živijo eden za drugega, ne potrebujejo nikakega cerkvenega zakona, kajti njih ne bo ločilo ničesar drugega nego smrt. Nesmiselno je pa vezati ljudi s takim zakonom, ki mislijo, da so si pridobili potom njega žrtev, katero imajo pravico mučiti do smrti. Te vrste ljudi bi se moralo kaznovati najstrožje, pa najsibo to možki ali ženska. Nihče nima pravice pahnuti v dosmrtno nesrečo svojega sočloveka, kar se na žalost dandanes tako pogostokrat dogaja.

Beg z dežele v mesta.

Neštetokrat čujemo pritožbe, da kmetu primanjkuje delovnih moči, ker kmečki sinovi in hčerke tišče vse preveč v mesta in industrijske kraje, kar se mora prepričati. Letošnja huda zima nam ni odkrila le bede v mestih, temveč še žalostnejše razmere na deželi med kmečkim proletarijatom. Če je stanovanjska beda huda v mestu, je še tem hujša na kmetih. Dočim se mestne občine trudijo vsaj delno z gradbo novih stanovanjskih hiš omiliti stanovanjsko bedo, puste kmečke občine, da se podirajo še tiste bajte, kjer bi našel vsaj za silo zavetja novi zakonski par. Kakor mestne, tako bo treba pri-

Letna članarina za „Cankarjevo družbo“ znaša 20 Din. Za to dobiš jeseni štiri lepe knjige. --

siliti tudi kmečke občine, da zbero sredstva za zidavo stanovanj za svoj naraščaj, ker v današnjih razmerah ni misliti, da bi zidal na deželi kak privatnik in so kmečki sinovi in hčere takorekoč prisiljeni zapustiti domači prag. Znano je, da se jih le mali odstotek poženi na posestva, vsi ostali pa morajo povezati culo in oditi, hočeš, nočeš, s trebulhom za kruhom. Marsikateri od njih bi pač raje ostal v domačem kraju, ko bi le imel kam pod streho. Ker smo agrarna država, bi morali tembolj paziti na to, da ne bi odtegovali kmečki naraščaj rodni grudi, ker on edini se more posvetiti delu, katerega se je privadil že od svoje nežne mladosti.

Dokler pa vlada ne prisili kmečkih občin, da prično z zidanjem stanovanjskih hiš za svoj naraščaj, se tudi ne smemo pritoževati, da primanjkuje na deželi delovnih moči, v mestih pa nastaja vedno večja brezposelnost, kateri mora slediti neizogibna katastrofa.

Kitajci umirajo od gladu.

Kakor znano, je kitajska dežela zelo gosto naseljena. Kitajsko ljudstvo živi še v dobri letini slabo. Lanska suša je v mnogih pokrajinah pobrala vse poljske pridelke, tako, da računajo, da bo poginilo od gladu 20 milijonov ljudi. Sicer so Združene države poslale stradajočim precejšnjo pomoč, ali pri 400 milijonskem narodu, kakor je kitajski, to le malo zaleže. V te žalostne kraje naj bi se podali oni, katerih želja je, da bi rodila vsaka mati čim največje število otrok. Tam na licu mesta bi se lahko prepričali, kako nesmiselna je njihova želja in zahteva, ker nudile bi se

jim ulice, polne mrličev, katere je uničila lakota. Njihove kosti pa glodajo lačni psi. Morda bi se jim ob takem prizoru vendar odprle oči, da bi sprevideli, kaj čaka narod, ki je pregosto obljuden.

Iz Save.

Naša tukajšnja podružnica sklicuje svoj III. redni občni zbor na dan 7. aprila t. l.

Podružnica je precej agilna, kar dokazuje nje delovanje od lanskega občnega zbora. Priredila je 10 prosvetnih večerov s sporedom: po eno, dve in tudi tri mladinske igre, deklamacije in predavanja. Predavanja so bila vsa jako zanimiva, tako n. pr. domača vzgoja v dveh delih, alkohol in nikotin, bruhanje ognjenikov, odkritje Amerike. Nekaj predavanj je bilo izrecno namenjenih ženskam, kakor: ženski organizem in bolezen raka, ki je zlasti razširjena med ženskami. Za zadnje predavanje smo zelo hvaležne učiteljici g. Perkovi, ki nam jih je radevolje podajala. Dalje bivšemu šolskemu vodji g. Šega Ivanu, ki nam je istotako šel na roko pri prireditvah in predaval tako temeljito in za vsakogar razumljivo. Obema izrekamo najlepšo zahvalo in se jima priporočamo še za v bodoče.

Dalje smo priredile Miklavžev večer, ki nam je jako lepo uspel. Obdarile smo otroke naših članic z blagom za srajce in članice-vdove ter tudi mlajše članice z ročnim delom, in sicer 66 otrok, 9 članic-vdov in 15 mladih članic. Poleg tega so dobili otroci tudi jabolka in nekaj piškotov. Za kritje teh stroškov smo priredile že med letom 3 veselice, kojih čisti dobiček je bil namenjen za nakup blaga.

Kakor povedano, smo delovale precej agilno, vendar pa bi lahko bilo še vse bolje, ako bi se vse žene zavedale svoje svete dolžnosti, da so dolžne stopiti v naše vrste in nam pomagati vzgajati boljšega človeka. Dolžnost vseh deklet, vseh delavk je, da se združimo, da si z izobraževalnim delom skušamo priboriti boljšo in svetlejšo bodočnost. Naši cilji so

jasni, naš namen je svet, pomagati si moralno in gmotno, pomagati potrebnim in zapuščenim. Nabirati sredstev, da postavimo dom za vdove in sirote. Sodružice in tovarišice! Pomislite, kaj bi se dalo narediti, ako bi bile vse organizirane in bi prispevala vsaka mesečno le 1 dinar v sklad, s katerim bi se postavil dom vdovam in sirotam. Na tisoče žen in deklet je v jeseniški okolici, mesečno bi se zbralo tisoče dinarjev, letno gre v desetisoče in bi bila v nekaj letih zbrana vsota, s katero bi se dalo že nekaj narediti.

Sodružice, premišljajte, bodite agitatorice in pionirke, pokažimo družbi, da znamo tudi žene delovati v javnosti, da znamo misliti, gospodariti in delati račune, skratka, da smo enakovreden član človeške družbe in želimo postati tudi enakopravne.

V delu je moč, v skupnosti je blagostanje!

Helena Zugwitz.

Konec Cerkvenikovega predavanja »Ob 80 letnici Avgusta Forela« priobčimo prihodnjic.

VABILO

na

občni zbor „Zveze delavskih žen in deklet“, podružnice Jesenice

ki se vrši v nedeljo, dne 7. apr. 1929, ob 3. uri popoldne v **srednji dvorani Delavskega doma na Savi** s sledečim dnevnim redom:

1. Čitanje zapisnika zadnjega občnega zbora.
2. a) Poročilo predsedstva.
b) Poročilo blagajničarke.
c) Poročilo nadzorstva.
3. Volitev novega odbora.
4. Slučajnosti,

Udeležba članic je dolžnost. Vabimo pa tudi druge podružnice in somišljenice.

Zveza delavskih žen in deklet, podružnica Jesenice:

H. Zugwitzova,
t. č. predsednica.

Hraniine vloge vlagaj } v
Vse potrebščine nakupuj }
KONZUMNEM DRUŠTVU ZA SLOVENIJO

v Ljubljani in njegovih podružnicah.

**Širite
naš list!**

**Še danes se vpiši
v Cankarjevo družbo!**